

Keturi valio Tėtušiui Kalėdai!

Tėtušis Kalėda stovėjo šalia neišsenkančio dovanų maišo priešais visus žaislų dirbtuvių elfus paskutinį kartą tais metais. Dauguma elfų stovėjo ant stalų. Kai kurie laikė ką tik pagamintus žaislus ir ruošėsi krauti juos į maišą.

– Elfai, šiomet jūs pranokote patys save, – tarė Tėtušis Kalėda, žvilgtelėdamas į sieninį laikrodį kambario gale.

Visi ėmė ploti ir džiūgauti. Burbulų gamintoja Bobetė pūtė burbulus. Švilpukų gamintoja Vėjūnė švilpė. Juokingų žaislų gamintoja Duobutė klestelėjo ant bezdalų pagalvėlės ir pasigirdo pirstelėjimas. Juokelių kūrėja Gražutė juokėsi. O Klementina, raudonplaukė mandarinų augintoja, net nualpo iš džiaugsmo.

– Cho cho cho, – kvatojo Tėtušis Kalėda.

– Tai jūs pranokote pats save, – prabilo Hamdrumas, taisydamasis akiniais.

Jis nemėgo kalbėti viešai, tačiau užvaldytas emocijų negalėjo susitūrėti. Dabar jo veidas

tapo tokios pačios spalvos kaip Tėtušio Kalėdos kostiumas. Hamdrumas norėjo pasakyti kažką šmaikštaus ar širdingo, bet nebuvo labai iškalbus, ypač kai reikėdavo šnekėti miniai, todėl tik sušuko:

– Trys valio T-T-Tėtušiui Kalėdai!

Elfai sušuko keturis kartus, nes pagal jų tradiciją visada reikėjo pridėti dar vieną, kad sektųsi.

– Viskas vyksta pagal planą, – pradėjo Tėtušis Kalėda. – Ir iš požemių nesigirdėjo jokio dundesio.

Tėtušiui Kalėdai kalbant, suskambo varpelis.

Tėtušis Topo, stovėjęs greta Tėtušio Kalėdos, nuėjo atidaryti durų. Tai buvo maži elfukai iš darželio su savo mokytoja, Motuše Loka.

Tėtušis Kalėda nusijuokė, nes vaikai visada jį pralinksmindavo.

– Cho cho cho. Sveiki, vaikai! Užeikite! Liko kalnas žaislų, kuriuos galite pasiimti!

Įvairiaspalvėmis tunikomis apsivilkę mažyliai sugriuvo į kambarį, kaukšėdami per grindis mažytėmis klumpėmis. Jų veidai švytėjo iš džiaugsmo.

